

revni narod kozjih tatov na Črnogorskem stroške kraljevskih časti plačal. Cela država ima komaj 250.000 prebivalcev. Ni čuda, da sta morala ruski car in italijanska kraljica kralju Nikiti — krono kupiti. Najboljše šalo je sicer napravil list „Musketi“. Pisal je namreč to-le: „Dandanes nimajo vladarji več dvorskih norcev; zato si držijo balkanske kralje“ . . .

Dopisi.

Dobje pri Planini. V zadnji in predzadnji številki „Štajerca“ smo povedali in prosili, da se izroči javnosti slabo pristransko gospodarstvo obč. odbora v Dobji, in da je župnik Vurkelec s pomočjo tega obč. odbora samo v enem slučaju tukajšnje davkoplačilce za 1.000 gl. (2.000 K.) oškodoval. To je sicer za tukajšno vbogo ljudstvo veliko, ali samo to bi še vendar bila malenkost, ako bi župnik od tistega časa miroval; pa domišljuje si še vedno novo izrabljanje ljudstva. Še čez 3.000 K. je izfehtal od faranov in je plaušal, da bo kupil za tisti denar kaplana, primerno toliko zopet čez 3.000 K. je nafehtal in plaušal, da bo stavil kapljanjo, pa si le vkljub popolnoma zadostnim stanovanjskim prostorom, farovž razširjava, brez vsega za javne stavbe predpisanega komisijonelnega ogleda, zaslišanja faranov in zvedencev. Ako ne misli, da bi se svoj čas še enkrat oženil, tak ima stanovanjskih prostorov v sedanjem farovžu popolnoma dovolj. Dokler ni župnik Vurkelec in njegovi podrepaniki imel komande v občinskem odboru, se je gospodarilo s 50% občinske doklade, sedaj morajo plačevati vbogi davkoplačilci 110% in se vkljub visokim obč. dokladam niti najbolj potrebne občinske ceste ne popravijo. Dokler ni imel župnik komande v občinskem odboru, se je plačevalo občinskemu tajniku za dvakratno uradovanje na teden 80—100 gl. na leto, sedaj se plačuje 150 gl. ali 300 K. ako ravno so osebe pripravljene za prejšno plačo uradovati. Župnik je pobiral neopravičeno bernja, katera znaša narmanj 200 K. na leto, torej v 10-tih letih 2.000 K. Računite, dragi bralci, našete denarne zneske in prepričali se boste sami, za kakšno ogromno svoto je še župnik farane oškodoval. Župnik Vurkelec je tudi največji sovražnik omike in svobode, on sovraži in spodjeda še dandanes vse tiste može, kateri so posredovali, da se je v Dobji nova, celo potrebna 4 razredna šola postavila; on sovraži sploh vse, kar pelja k omiki in svobodi, zaradi tega sovraži tudi učiteljstvo, posebno pa celo priljubljenega in delavnega g. nadučitelja Pulko. Da se je sovražstvo tukaj v Dobji celo vkoreninilo, da že sovraži mož ženo, žena moža, sosed sosedu itd., ta izgled privlekel je Vurkelec v Doblje, in zasejal luliko med pšenico. Res lepi namestnik božji! Dokažite nam g. Vurkelec, samo eden slučaj, da bi bil Kristus ali njegovi prvi namestniki sv. Apostoli, enega za vinar vrednosti oškodovali, ali pa sovražstvo sejali med ljudstvo? Ako nam to ne dokažete, potem pač niste vredni nositi ime: Namestnik božji . . .

(Iz dobrega namena.)

Od nekod. Med nekoliko daljšim potom pridem po naključbi z nekim možem skupaj in razgovarjava se marsikaj. Pogovor med nama

naju privede do marsikaj; ali samo to me je zanimalo, kadar mi začne pripovedovati od g. župnika. Vprašam ga od kje da je doma; nato mi odgovori, da iz Majšperga. Nato mi pripoveduje: Naš g. župnik je vedno bolan, samo ob času volitve ne! Kakor se nam zdi, mogoče ne more biti bolezen prehuda, ker lahko ves dan na cesti stoji; ako gre človek desetkrat in dan po cesti, ga vedno vidi. Veliko spretnejši je g. kaplan; njemu se ne poljubi stati na cesti toliko, ker vidi, da je pri g. Brezinšku gostilna in tamkaj raje sedi do polnoči, pa tudi še večsih do 1. polnoči, in se razgovarja pri dobri vinski kapljici. Gospod župnik pa raje na cesti stoji; kadar gre kaka ženska po cesti, ima skoraj z vsako nekaj za govoriti. Ljudje pa že govorijo, da išče klerikalce, drugi da liberalce in tretji, tega omenil ne bom. Olči na Majšpergu blagovoli g. župniku postaviti sedež na cesti, da bodeta z g. kaplanom vsaj sedela, ker vem, da jih lahko zvečer silno noge bolijo . . .

Brežice. Zdi se nam, da ne živimo na zelenem Štajerskem, ampak v sredini Srbije. Naši rdečosrajčniki zmeraj bolj rogovilijo in „brate“ Kranjce, Hrvate in bogve kaj povabijo in na pomoč kličejo in ako ne bode kmalu te vročine konec, jim še bo kri zavrela. Skoraj vsak praznik divjajo ti posilsirbi; seveda „patentslovani“ kakor laški Jože in češki brivec peljata glavno besedo. Kamor se človek ogleda, povsod Kranjci ali Čehi in žalibog naši ljudje so tako daleč, da se dajo od hujskačev voditi. Vprašam enega: kdo ali kakšni rojak je ta železniški uradnik? Odgovor dobiš: Krajnc ali pa Čeh; vprašam od kje je ta učitelj? Odgovor: Kranjc in učiteljica Kranjica. Vprašam: Od kje je ta duhovnik? Odgovor: Iz Ljubljane itd. Čuda ni, da naš študent rečimo štajerski rojak in domačin mora potem v tujini kruha iskati. Potem se še posilsirbi predrznejo in rečejo, da mu je vsega Nemec kriv, da mu Nemec kruh odvzame. Vsak pameten človek mora znati presoditi in povedati kdo je kriv, da je tako daleč prišlo. Tudi se tukaj na meji posestva v kranjske roke porivajo in če bo to dalj časa trajalo, tak bomo kmalu polovico kranjskih posestnikov ob meji imeli in štajerski rojaki in posestniki bodo zginili. Tudi pri vsaki priliki se norčujeje naši rdečosrajčniki in pravijo, kdor ni ž njimi je „posilinemec“ ali „nemčur“. A mi pa očitno trdimo, da mi nismo „posilinemci“, ker v naši deželi je slovenska in nemška šola postavna, ne pa srbska in srbski ali hrvaški jezik; tudi nimamo v naši deželi besede „Nazdar“. Vprašamo torej, kdo je „posili“? Mi gotovo ne, če se deželno-postavnega jezika poslužujemo. Tukaj se klerikalci in liberalci dobro zastopijo in v en rog trobijo. Vsa kritika in psovaje proti eden drugemu, kakor se v teh listih berejo, je samo komedija. „Straža“ in „Gospodar“ obrekujeja „Dnevnik“ in liberalce in „Dnevnik“ pa „Stražo“ itd., da pa obe zgoraj omenjeni stranki naprednjake črtijo, je istina in to zato, ker niso klerikalcem pokorni. Vidi se pač, da ti ljudje ne poznajo več ljubezni do bližnjega, da ni vera glavna reč, ampak politika! Čitali smo pred nedavnim časom o procesiji, katera se je na 20. maja v Ptuj uvrstila. Nek klerikalni list piše, da je vse lepo bilo in vse se je veselilo, samo nekaj — čuj — godba je bila

nemška; ali se morda ni Bogu dopadla? Te vrstice zadostujejo vsakemu pametnemu človeku, ene opombe vendar ni potrebno. Dopisun in tudi tisti, kateri kaj takega sprejmejo, morajo res taki biti, kateri si mislijo, da je celi svet bedasti, da nič ne razume. Rdečosrajčnikom pa svetujemo, da naj si še eno rdečo pero za zadnji del priskrbijo.

Opazovalci in „Štajercijanci“.

40 letnica požarne bramb v Ptuj.

„Gott zur Ehr“,
dem Nächsten zur Wehr“

To nedeljo praznovala bode prostovoljna požarna bramba v Ptuj (Freiwillige Feuerwehr in Pettau) 40 letni jubilej svojega obstoja. Štiri desetletij je precej časa v zgodovini malega društva. In štirideset let težkega, požrtvovalnega dela v zmislu lepega gesla „Gott zur Ehr“, dem Nächsten zur Wehr“, štiri desetletij boja proti grozovitemu sovražniku človeške lastnine, ognju, — to je veliko. Seveda, požarnih bramb imamo danes povsod; skoraj v vsaki občini se hvala Bogu ljudje tega prepotrebne instituta oprijemljejo. Zato bi bilo preveč zahtevano, da bi se naš list bogve kako obširno o tej ali oni požarni brambi izjavil. Ako danes izjemoma par važnejših točk iz zgodovine ptujskega gasilnega društva omenimo, imamo zato mnogo vzrokov. Prvi teh vzrokov je, da je ta skoziinsko nemška požarna bramba v Ptuj skozi svojih 40 let večinoma slovenskim kmetom pri požarih pomagala. Nasprotniki naj psujejo z znano svojo brezvestnostjo ptujske gasilce. Ali to je istina, da so imeli ti nemški gasilci vedno srce za nesrečo slovenskih posestnikov. Najmanjše dve tretini požarov, pri katerih je ptujska požarna bramba z vsemi močmi pomagala, tiče se slovenskih posestev izven mesta. To smo hoteli v prvi vrsti pibiti!

Marca meseca l. 1870 so ustanovili v Ptuj požarno brambo. Takrat se je sploh po celi državi pričelo moderno gasilstvo lepo razvijati. Med ustanovitelji so bili zlasti meščanski obrtniki. Mesto jim je izročilo gasilno orodje, ki ga je doslej imelo, ki pa seveda ni bilo mnogo vredno. Može so morali vsled tega med meščani denarje nabirati, da so si najpotrebnejše orodje nabavili (zlasti novo „Metz“-šprico). In častno spričevalo za ptujsko prebivalstvo je, da je v ta namen rado žrtvovalo tisočake goldinarjev. Potem se je društvo seveda lepo in z vsakim letom lepše razvijalo. Najpomembnejši trenutek v zgodovini društva pa je vstop g. Johana Steudte (leta 1873), ki je od leta 1888 sem voditelj ali „Hauptmann“ gasilnega društva in od leta 1889 sem tudi načelnik okrajne zveze požarnih bramb. Ta mož je s svojim globokim znanjem, z veliko svojo požrtvovalnostjo in priljubljenostjo med obrtniki požarno brambo na višek svojega razvika spravil. Kar je danes ptujska požarna bramba — in smelo trdimo, da se nima pred nobeno drugo skriti — to je v prvi vrsti plod pridnega dela Johana Steudte. Seveda so mu pri tem tudi vsi pomagali. Zlasti odkar je zasedel županski stolec naš Jos. Ornič, ki je imel vedno najostrejšo oko za ljudske potrebe. Ornič ni nikdar odrekal svoje pomoči požarni brambi. V mestnem zastopu kakor povsod drugod bil je vedno vroči zagovornik tega prepotrebne društva. Tako se je požarna bramba krasno razvijala. Danes ima parno brizgalno (Dampfspritze), ima 63 aktivnih članov in 13.044 — kron premoženja. Ponosno torej lahko pozdravimo njen razvitek!

Naj omenimo še nakratko najpomembnejše požare, pri katerih je ptujska požarna bramba sedelovala. Skupno je pomagala tekom 40 let pri 174 večjih požarih. To je gotovo častno stvilo. Izmed teh so bili važni: Prvi požar (25. septembra 1870) na Bregu pri Ptuj; eden ptujskih požarnikov je rešil nekega otroka iz plamen; rešitev človeškega življenja je torej prvi nastop tega ple menitega društva! L. 1871 požar v Cirkovih (cela vas), Skorba (11 poslopj), en požarnik je bil težko ranjen, pomoč pri povodnji. L. 1875 ednajst požarov. L. 1877 6 požarov

Španski boji.

Poročali smo že, da hoče napredna španska vlada klerikalni vpliv v državi zatreti in zlasti izžemanje ljudstva končati. Nasprotniki proste države se seveda grozno hudujejo in vpijejo, kakor vedno ob takih prilikah, da je »vera v nevarnosti.« Ali vlada se ne vstraši.

Sodnija zasleduje najostreje vse duhovnike, ki zamenjajo svoje stanovske dolžnosti in uganjajo politiko. Naša slika kaže nadškofa v Filippi, dr. Vicota, nadalje papeževega tajnika kardinala Merry de Val, ki končno dona José Canalejas, ki je ministerski

Msgr. Dr. Vico, Titularerzbischof, Philippin.
Apostol. Nuntius in Spanien.

Kardinal Staatssekret. Merry de Val,
welcher die Verhandlungen für
den Vatikan führt.

Zum Kulturkampf
in Spanien.

Don José Canalejas,
der spanische Ministerpräsident.

predsednik na Španskem. Upati je, da se končajo ta nasprotovanja brez prelivanja krvi.

(1 požarnik težko ranjen). L. 1878 21 požarov, pomoč pri transportu ranjencev iz bojišča v Bozni. L. 1879 18 požarov. L. 1880 11 požarov (važen požar v Siebendorfu, kjer so le ptujski gasilci vas rešili). L. 1885 14 požarov (1 gasilec težko ranjen; v Možgancih pogorelo 20 hiš). L. 1886 7 požarov (v Novivasi 8 poslopij). L. 1887 8 požarov. L. 1888 5 požarov (Picheldorf vse pogorelo). L. 1890 je bil velik požar pri Jurzi v Ptuj; vsled razstrelbe je bilo 11 oseb težko ranjenih; 8 jih je umrlo (m. nj. tudi gasilec Pacher). 1892 veliki požar v Verstu (4 hiš, 1 gasilec težko ranjen). 1893 požar v Bukovcih (30 hiš), 1894 pa 14 požarov (v Hajdinu 1 oseba zgorela, v Slovenjivasi požar med zborovanjem gasilcev). L. 1897 6 požarov (v Picheldorfu 6 hiš, 1 gasilec težko ranjen). V zadnjih letih pa je omeniti še velike požare v Mihovcih in v Ptuj (Pirichove fabrike).

Mislimo, da to kratko poročilo dokazuje, da je ptujsko gasilno društvo tekom 40 let svojo dolžnost v polni meri storilo. Žalibog, da to vsi ljudje nečje razumeti. Ko je bil okrajni zastopar v slovenskih rokah, so prvaki gasilcem sleherni podpora odrekli. Opetovano so nabujskani fantalini celo šlavhe brambe prerezali. Namesto da bi prvaški zagriženi ljudje gasilec pri njih delu pomagali, so jih celo napadali in psovali. Neki zagriženi fajmošter celo gasilce k svojemu vodnjaku ni pustil, da bi gasili. . . . Mnogi neumni ljudje so tudi vedno mislili, da so gasilci plačani. Niso hoteli verovati, da delajo ti hrabri možje zastopni in brezplačno.

Vse to nam pride v glavo, ko praznujemo 40 letnico ptujskega gasilnega društva. Ali veselje do dela za splošni blagor vse to ni nikomur vzelo. Kakor skala stojijo ti možje in izvršujejo svojo dolžnost, brez ozira na desno in levo. Vsakemu vedno pomagati, to je njih geslo!

Z navdušenjem in s pristržno hvalo praznujemo tudi mi z vrlimi gasilci 40 letnico njih dela. Čast jim, požrtvovalnim moštem, čast požarni brambi v Ptuj!

Novice.

Pozor! Kdor ima kaj z uredništvom opraviti, vpoštevaj naj sledeče določbe: 1. Uredniški zaključek je za navadne stvari vsako sredo opoldne, za nujne pa v sredo zvečer; v četrtek zjutraj se sprejmejo le brzojavi. — 2. Dopise je pisati vedno s tinto in le na eni strani papirja. — 3. Uredništva se tičejo le listov vsebine (teksta) se tikoče zadeve (dopisi, novice itd.). Vse te stvari pa je vpsolati vedno na uredništvo „Štajerca“ v Ptuj, ne pa na ime tega ali onega gospoda, o katerem se sluti, da je v kakšni zvezi z uredništvom. — 4. Dopisi morajo biti vedno podpisani. — Kdor ima kaj z upravištvom opraviti, ozira naj se na sledeče določbe: 1. Upravištvu je vpsolati v prvi vrsti vse denarje; tudi tukaj opozarjamo še enkrat, da denarje ni vpsolati posameznim osebam, kjer napravi to preveč dela. — 2. Za male inzerate (á 1 K) vpsolati je denar vedno naprej. — 3. Na vprašanje gledé izzeratov itd. se le tedaj odgovori, ako je znamka priložena.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Naša zmaga v Pobrežu pri Ptuj.

Že v zadnji številki smo poročali, da so pri občinskih volitvah v Pobrežu-St. Vidu pri Ptuj napredni volilci na celi črti zmagali. Razmerje glasov je bilo sledeče: V III. razredu je bilo 135 glasov oddanih; od teh so jih dobili prvaški kandidati samo 41, naši somišljeniki pa 94. — V II. razredu je bilo oddanih 32 glasov i. s. za prvaške kandidate 8, za naše kmete pa 24 glasov. — V I. razredu prišlo je 10 volilcev, ki so vsi svoje glasove za naše somišljenike oddali. — Izvoljeni pa so bili sledeči gospodje: V III. razredu Franc Schoteritsch, Anton Kukovec, J. Forsteritsch, Joh. Drevenšček. V II. razredu Simon Ciglar, Franc Werdenig, Jos. Friedauer in Franc Rogina. V I. razredu pa Vincenc Pernath, Jakob Murko, Franc Pernath in Andrej Murko. Vsi so vrli napredni možje! Davkoplačevalci so torej prav jasno dokazali, da imajo Tombahove komande dovolj in da bojejo odslej sami v občini gospodovati. Deset

let imeli so prvaški hujškači občino v svojih krempljih. Zdaj pa so jim pošteti volilci vajete iz rok strgali. Ljudstvo se je ravno naveličalo nesrečne politike onih ljudi, ki vedno o svoji „ljubezni do naroda“ govorijo, ki pa le ljudske denarje na brezvestni način zapravljajo. . . . Upali smo sicer na zmago, ker smo vedeli, da mora končno pravičnost prodreti. Ali da bomo v sveh treh razredih s tako velikansko večino zmagali, tega pač nikdo pričakovati ni mogel. Za prvake vse skupaj niti 50 glasov oddanih ni bilo. In vendar so tedne sem tako besno agitirali, kakor da bi se jim šlo za nebesno kraljestvo. Kako nesramno in podlo so blatili v občini osivele možje po ljubljanskih listih, v katerih se sme vse laži objavljati, ker stojijo pod zaščito srbskih prijateljev! Kako navdušeno so letali po občini, čez hribe in doline in trgali čevlje in brusili jezike! Pa vse zastopni. Zagriženi Tombah je porabil noč in dan za agitacijo in znoj mu je tekel pri temu delu iz čela. Naravnost smešno je bilo vso njegovo postopanje. In resni občani so se mu tudi iz srca smejali, temu „velikemu Slovancu“, ki bi štajerske kmete menda najraje pod kranjski ali srbski klobuk spravil. Prvič se je Tombahu pač posrečilo, da je potom nekega političnega švindelja volitev preprečil. Ali zdaj mu pač vsi paragrafi, na katerih ta možič tako rad jaha, pomagali niso. Kmetje so vrgli Tombaha skozi vrata občinske hiše, čeprav ne telesno, pa vendar moralno. Skrije se zdaj lahko, ker ga niti 50 moči v občini ne mara. Tombahu so seveda pri agitaciji tudi razni njemu v vsakem oziru podobni gospodeki pomagali. Zlasti zagriženo nastopal je to pot tudi kaplanče pater Peter. Mi ne vemo, kaj si ta črnosukež domišluje. Ali to mu še enkrat povemo, da se Pobrežani ne pustijo od kaplanov komandirati in da je pater Peter plačan za izvršenje Božje službe, ne pa za politiko. Prepovemo si enkrat za vselej, da bi se v naše občinske zadeve vmešaval. Prav zanimivo je, da je Petru tudi kaplan iz sv. Marka pomagal. Temu naj bi njegovi predpostavljeni več dela dali, da ne bi nas nadlegoval s svojo nepotrebnostjo agitacijo. Tako daleč Pobrežani pač nikdar prišli ne bodejo, da bi mlečozobe kaplane vpraševali, kako naj v svoji občini gospodarijo. Učiteljstvo se v splošnem agitacije in volitve ni udeležilo. Edino znani učitelj Kovačič je stopil v vrsto prvaških hujškačev. Pač žalostno zanj, kajti s takim politikovanjem le spodgrebe ugled učiteljskega stanu. Marsikateri volilec je rekel: Takemu politikujočemu šolmastru moram svojo dečo izročiti. Seveda, ako Kovačič cele noči s Tombahom v agitaciji prekroka, potem ni čuda, da je drugi dan v šoli nervozen. Baje je ravno ta prvaški agitator p. kr. neko šolsko deklico s palico tako pretepel, da ji je zdravnik potem primerno spričevalo naredil in se bode stvar tudi sodnijsko preiskala. Tombah, Peter in Kovačič, to je trojica, da se Bogu smili. . . . Čujemo, da sta prišla tudi dva „častna občana“, Miha Brenčič in oštarijaš Mahorič za prvake voliti; baje sta jo precej poparjena odkurila, ker so ju kmeti vpsalili, koliko davka sta že v Pobrežu plačala. . . . Vkljub vsemu temu se pravdom ni posrečilo, da bi občino v svojih rokah obdržali. Davkoplačevalci so ostali kakor en mož in oddali svoje glasove. Le tako je bila ta lepa in krasna zmaga mogoča! Čast vrlim naprednim volilcem v občini! Pokazali so, da hočejo pametnega gospodarskega dela. Le tako naprej!

V Šent Vidu pri Ptuj bil je zadnjič tudi naš prijatelj Tebničmar in se je prav dobro imel. Piše nam o temu posetu tako-le: — Veste, gospod redakter, pri volitvah v Pobrežu je zmaga „srednja stranka“. Vprašali me boste, kaj je to, in pravzaprav Vam tudi jaz, ki sem vendar precej brihtna glava, ne bi mogel odgovoriti, ako bi ne imel posebne sreče. Edino moji sreči se imam zahvaliti, da zdaj vem, kaj je in kakšna je „srednja stranka“ v Pobrežu. Sedel sem namreč zadnjič v kotičku neke gostilne v Št. Vidu. Tam pri peči pa sta sedela dva temna možakarja, ki sta se šepetaje pogovarjala. Eden je bil moj prijatelj Tombah, drugi pa pobožni pater Peter. Vprašal sem ju: No, ali vaju zebe? Pasje dneve imamo, vidva pa sedita pri peči! — „Ja“, je mrmral Tombah, „mrzlica me trese, odkar so me ti nehvaležni Pobrežani s tako ele-

gantno brco iz občinske hiše vrgli“. In pater Peter je prikimal, kajti tudi njega je zazeblo. Tiho sta se pogovarjala naprej; ali jaz sicer ne slišim travo rasti kakor Tombah, vendar pa sem čul. Tombah in pater Peter sta se kregala, kdo je kriv, da sta pri volitvah propadla. Peter je očital Tombahu, da je ta vse pokvaril, ker je cele vagonce Plojeve „Sloge“ iz ljubljane naročeval, da je v celi občini po Brinju smrdelo. „S Plojevo firmo ne spraviš nobenega kužeka izza peči“, je rekel pater Peter. Ali Tombah zopet je trdil, da je Peter kriv poraza. „Ti si le pri babah agitiral“, mu je rekel, „zdaj pa imamo figo“. Končno sta bila tako razburjena, da bi se kmalu stepla. Jaz sem se že veselil, da bi pričelo pokati in rad bi vedel, kdo je močnejši. Tombah je prijatelj pohanih pišk in ima zato precej moči. Ali tudi pater Peter menda ne bode od lakote umrl. Saj ga imajo Pobrežani tako radi, čeprav niso po njegovem srcu volili. No, stepla se žalibog nista. Pač pa sta jokala, debele solze jokala; Tombahu postal je nos rdeč, Petru pa plavkasti. Jokala sta, da je celi studenec curjal po mizi. Meni sta se smilila in ponudil sem jima tabatjero, da malo pošnofata. In šnofala sta. . . „Hač-ha. . . a. . . č“ je nakrat Peter kihnil, da bi Tombah kmalu v omedlevico padel. „Hač-ha. . . a. . . č!“ Šnof-tabak jima je glavo odprl. In nakrat se prime Tombah za nos: „Veš kaj, Peter, ljubi Peterček, veš kaj? Pišiva v liste, da je zmaga „srednja stranka“. — „Kaj pa je to? — „Nič, srednje stranke ni, ampak nekaj morava reči; srednja stranka je torej najina tolažba.“ — In Peter je prikimal: „Prav imaš! Srednja stranka! Ako naju brenejo kmetje z okovanim podplatom na konec hrbta, potem je to „zmaga srednje stranke“. — „Tako je“, pravi Tombah, „srednja stranka je najina blamaža. Samo to je, ljubi Peterček, — nikdo nama najine plavšarije verjel ne bo.“

Iz spodnje sv. Kunigunde se poroča prav neprijetne stvari o tamošnjemu gospodu fajmoštru, ki gotovo ni posebni pristaš krščanske ljubezni in potrpežljivosti. Tako je baje raz prižnice čez tamošnje trgovce udrihal, ker nimajo ti svoje trgovine celo nedeljo zaprte. Baje jih je tudi okrajnemu glavarstvu naznanil, kar mu seveda ni mnogo koristilo. Raz prižnice je vpil, da trgovci v svojih prodajalnah med pridigo mladino kvirajo. Tudi naravnost neverjetne „špase“ zna ta fajmošter raz prižnice delati. Neko dekle n. p. je pobožno in vse zamišljeno njegove besede poslušalo; kar nakrat pa pravi fajmošter sredi pridije: „Glej, glej, Tilči, tam pride Francej!“ Nekemu dekletu se je zgodila nesreča. Ko je prišla zopet v cerkev, zasramoval jo je fajmošter pred vsemi farani in zmerjal tudi otrokovega očeta. Vsled žalosti je nesrečnica hudo zbolela, tako da se je moralo fajmoštra k zadnji spovedi prositi. Namesto pa da bi bolnico potolažil, rekel ji je: „Mater, ki imajo ledične otroke, so izgubljene, pa čeprav grejo k sv. Križu k spovedi!“ Radovedni smo, ako so tudi mnogoštevilne faroške kuharice izgubljene, ki imajo otroke s črnimi gospodi. Revežev fajmošter sploh ne more trpeti. Neka občinska revica je n. p. od fajmoštrove kuharice prosila staro kijkljo. Fajmošter pa je revico lastnoročno iz farovža vrgel. Celó grob ni meja za njegovo sovraštvo. Tako je p. kr. raz prižnice zasramoval neko že dve leti mrtvo deklico. . . . Vprašamo, ali je to pravo krščanstvo? Res, čuda ni, ako med priprostim ljudstvom vera peša!

V Št. lju sl. g. sezidali so si klerikalci s skupaj nafahtanim denarjem neko hišo, ki jo imenujejo „Slovenski dom“. Otvorili bodejo to hišo prihodnji četrtek. Upamo, da bode oblast preprečila vsako izzivanje in oškodovanje domačinov od strani skupaj zlobnih „orlov“. Drugače bi se domače ljudstvo proti prvaškim hujškačem samo branilo.

Kaplan Rabuzek torej res ni mogel prebiti, da ne bi časopisje o njemu govorilo. Ko ga je cerkvena oblast iz gotovih vzrokov iz sv. Barbare v Halozah v Gornjigrad prestavila, mislili smo, da bode zdaj vendar enkrat mir, da bode fant pametnejši postal, ker je v svojem življenju že toliko neumnosti naredil. Ali ne, motili smo se; vroča kri Jakeca Rabuza se še zdaj ni ohladila. Svoj čas je imel Rabuzek otroke prav rad; saj je znano, da je celo čez potoke skakal, ako